

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej v právnej veci žalobcu: **J.F., s.r.o.**, zastúpeného advokátom JUDr. M. K., proti žalovanému: **Krajský lesný úrad v Trenčíne**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 27. júla 2007, č. 2007/ 00073, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30. januára 2008, č. k. 11 S 59/2007-23, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **p o t v r d z u j e** napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30. januára 2008, č. k. 11 S 59/2007-23.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia zo dňa 27. júla 2007, č. 2007/00073, ktorým žalovaný zamietol odvolanie a potvrdil rozhodnutie zo dňa 7. septembra 2004, číslo OLÚ-202/2004/1530, ktorým Obvodný lesný úrad v Prievidzi ako orgán štátnej správy vecne príslušný v prvostupňovom konaní na úseku lesného hospodárstva a poľovníctva podľa zákona č. 100/1977 Zb. o hospodárení v lesoch a štátnej správe lesného hospodárstva v znení neskorších predpisov a podľa zákona číslo 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok) vo veci žiadosti vlastníkov poľovných pozemkov v obvode poľovného revíru Č. V. o schválenie zmluvy o nájme výkonu

práva poľovníctva v PR Č. V. pre nájomcu Poľovnícky spolok Č. V. v zmysle ustanovení § 16 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o poľovníctve) schválil zmluvu o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri Č. V. vo výmere 3752ha, ktorá bola podpísaná vlastníckmi poľovných pozemkov v 78% zastúpení z výmery poľovného revíru pre nájomcu Poľovnícky spolok Č. V. so sídlom v N. R..

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že správne orgány oboch stupňov v danej veci postupovali v súlade s platnou právnou úpravou a preto aj preskúmané rozhodnutia sú vecne správne a zákonné. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa ďalej uvádza: Dôvodnosť odvolacích námietok žalobcu posudzoval krajský súd v súlade s právomocou žalovaného pri schvaľovaní zmluvy v zmysle § 16 ods. 1 zákona o poľovníctve. Rozhodnutím Lesného úradu v Prievidzi č. LU 311/32/1994-OK zo dňa 15. mája 1994 bol uznaný poľovný revír Č. V. so stanovenou výmerou 3752ha. Vlastník poľovných pozemkov uznaných za poľovný revír rozhoduje o výkone práva poľovníctva v tom zmysle, že ho môže vykonávať sám alebo môže výkon práva za odplatu prenajať (§ 14 zákona o poľovníctve). Zmluva o postúpení výkonu práva poľovníctva sa uzatvára písomne na 10 rokov a platnosť zmluvy, jej zmenu alebo predĺženie musí schváliť okresný národný výbor (teraz lesný úrad). Výkon práva poľovníctva z právneho hľadiska sa posudzuje ako spoločná vec v zmysle § 139 Občianskeho zákonníka a o hospodárení s ňou rozhodujú vlastníci nadpolovičnej väčšiny pozemkov uznaných za poľovný revír. Nesúhlas ostatných spoluvlastníkov, resp. nepodpísanie zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva, nie je pre výkon práva poľovníctva a pre hospodárenie so spoločnou vecou rozhodujúce. Na zmluvu o postúpení výkonu práva poľovníctva sa vzťahujú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka s tým, že osobitný zákon (zákon o poľovníctve) vyžaduje, aby bola urobená v písomnej forme, aby bola uzavretá na dobu 10 rokov, aby bola uzavretá za odplatu a aby ju uzavreli subjekty označené v § 14 ods. 1, 3. Pri schvaľovaní tejto zmluvy v zmysle § 16 ods. 1 je správny orgán oprávnený zisťovať uvedené náležitosti, pretože posudzuje zmluvu len z hľadiska dodržiavania právnych predpisov, upravujúcich oblasť poľovníctva. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp.zn. 4 SŽ-o-KS 122/05 zo dňa 13.12.2006 vyslovil právny názor, že pri posudzovaní, či zmluvu na strane prenajímateľa uzavreli oprávnené osoby postačí, keď správny orgán porovnaním zmluvy s rozhodnutím o uznaní poľovného revíru zistí, či na strane prenajímateľov sú vlastníci poľovných pozemkov, uvedení v rozhodnutí o uznaní poľovného revíru. Vzhľadom na časový rozdiel medzi rozhodnutím o uznaní poľovného revíru zo dňa 11.05.1994 a zmluvou o postúpení výkonu práva poľovníctva, podpísanou v rokoch 2004-2005, uložil žalovanému preveriť vlastnícke vzťahy zabezpečením si od prenajímateľov aktuálnych listov vlastníctva na posúdenie, či prenajímateelia vlastnia nadpolovičnú väčšinu pozemkov uznaných za poľovný revír. Žalovaný postupoval v intenciách Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a na základe aktuálnych listov vlastníctva zistil, že prenajímateelia vlastnia minimálne 2 213,9338ha poľovných

pozemkov, čo je nadpolovičná väčšina, keď výmera uznaného poľovného revíru je 3752ha. Krajský súd napriek tomu, že žalobca nenamieta porušenie ani jedného subjektívneho práva, preskúmal jeho jednotlivé námietky. Námietka žalobcu, že Urbariát, pozemkové spoločenstvo N. R. odstúpil od zmluvy nie je pravdivá, pretože v oznámení zo dňa 26.04.2004 síce uvádza, že dáva výpoveď, ale po zvýšení nájomného sa pripojí k zmluve. Po prvostupňovom rozhodnutí zo 07.09.2004 bol predložený dodatok k zmluve o doplatku k nájomnému dňa 19.10.2004, a tento prenajímateľ prevzal, aj napadnuté rozhodnutie, a žalobu už nepodal. Výmera pozemkov u neho je 104ha, a aj keby od zmluvy odstúpil, neovplyvnilo by to schválenie zmluvy, pretože ostatní prenajímatelia ešte vždy majú nadpolovičnú výmeru pozemkov. Ďalej žalobca namieta, že právne subjekty pod č. 3, 4, 15, 16, 17, 23 zmluvy nie sú uvedené v listoch vlastníctva a nie je preukázaná ich právna subjektivita. Dôvodnosť tejto námietky krajský súd skúmal z obsahu listov vlastníctva a z registra spoločenstiev, ktorý vedie v zmysle zákona č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločenstvách prvostupňový správny orgán a tento potvrdil existenciu uvedených subjektov s tým, že ide o pozemkové spoločenstvá s právnou subjektivitou, zapísané v registri. Žalovaný nahliadnutím do registra spoločenstiev, čo pre splnenie podmienok pre schválenie zmluvy postačuje, preveril kto je členom toho ktorého spoločenstva a rozsah jeho vlastníckeho práva podľa aktuálnych výpisov z listov vlastníctva a dospel k záveru, že prenajímatelia vlastnia nadpolovičnú väčšinu pozemkov uznaných za poľovný revír. V listoch vlastníctva nie sú uvádzané pozemkové spoločenstvá, ale jednotliví členovia spoločenstva, a preto je táto námietka žalobcu zavádzajúca, účelová a irelevantná. Ak sú na strane prenajímateľov v zmluve uvedené pozemkové spoločenstvá, to neznamena, že zmluvu neuzatvárali vlastníci poľovných pozemkov a tieto spoločenstvá sú uvádzané už aj v rozhodnutí o uznaní poľovného revíru zo dňa 11.05.1994. Námietka o výmere pozemkov u prenajímateľa Lesy Slovenskej republiky nie je dôvodná, keď vlastníctvo bolo preukázané vo výmere 633,7169ha, a tak sa aj uvádza v napadnutom rozhodnutí, a prejavilo sa to aj v konštatovaní žalovaného o výmere prenajímaných pozemkov celkovo – 2213ha. Námietka žalobcu o rozsahu výmery pozemkov Slovenského pozemkového fondu je nekonkrétna, bez relevantného dôkazu, a preto na ňu súd neprihliadol. Žalovaný postupoval v súlade so zákonom, preveril splnenie podmienok v zmysle zákona o poľovníctve pre schválenie zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva, a z týchto dôvodov krajský súd žalobu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov § 205 ods. 2, písm. d) a f) OSP, nakoľko podľa žalujúcej strany súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol ho zmeniť, rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušiť a zaviazať žalovaného na náhradu trov konania žalobcu. V odvolaní ďalej zopakoval, ako to uvádza už v žalobe, že právne subjekty, označené v zmluve ako: Podielníci urbáru P.Z. N.R., Urbár P.S. R. L., K. a spol. PS R., Urbár B. a spol. PS R. L. a Urbár P.S. bývalých urbárníkov L. nie sú

na výpise z listov vlastníctva zapísaní ako vlastníci. Tiež uviedol, že v spise žalovaného ani v spise prvostupňového konania sa nenachádzajú listiny, preukazujúce, že spoluvlastníci, uvedení na listoch vlastníctva, označených žalovaným, sú v nejakom právnom vzťahu s uvedenými pozemkovými spoločnosťami, a že uvedené pozemkové spoločnosti boli v rozhodnom čase oprávnené uzavrieť zmluvu o nájme lesných pozemkov, resp. zmluvu o postúpení práva výkonu poľovníctva za spoluvlastníkov. Ďalej tvrdil, že žalovaný doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal ani oprávnenie Slovenského pozemkového fondu, jeho právo postupovať výkon práva poľovníctva k výmere 726,00ha poľovných pozemkov, lebo podľa názoru žalobcu nie je preukázané, v ktorých katastrálnych územiach sa tieto pozemky nachádzajú, a dôkaz písomným vyhlásením tohto prenajímateľa považuje žalobca za nehodnoverný a nepreskúmateľný. Mal za to, že tvrdenie krajského súdu, ako je uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku (že žalovaný postupoval v intenciách Najvyššieho súdu SR a na základe aktuálnych listov vlastníctva zistil, že prenajímatelia vlastní minimálne 2 213,9338ha poľovných pozemkov) nie je pravdivé, nakoľko žalovaný nepredložil výpisy z listov vlastníctva, ktorými by preukázal vlastníctvo jednotlivých pozemkových spoločností k poľovným pozemkom, nachádzajúcim sa v danom poľovnom revíri. Za nesprávny považoval aj názor krajského súdu, týkajúci sa námietky, že právne subjekty uvedené v zmluve pod bodom č. 3,4,15,16,17,23 nie sú uvedené na listoch vlastníctva a nie je preukázaná ich právna subjektivita, ku ktorej krajský súd zaujal stanovisko, že táto námietka žalobcu je zavádzajúca, účelová a irelevantná. Mal za to, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku veľmi povrchným a nedostatočným spôsobom vyporiadal s námietkou žalobcu ohľadom preukázania vlastníctva, resp. práva disponovať s poľovnými pozemkami prenajímateľa Slovenského pozemkového fondu. Nesúhlasil ani s tým názorom krajského súdu, že možné následky z nepresného označenia účastníkov by sa týkali len ich a nezasiahli by práva žalobcov. Tiež namietal, že najzávažnejšou právnou vadou je skutočnosť, že v zmluve nie je vymedzený predmet nájmu, resp. postúpenia výkonu práva poľovníctva, označením príslušných lesných pozemkov parcelnými číslami s určením výmer a charakteru, tak aby ich identifikácia vylučovala možnosť zámery a že v zmluve sú uvedené na účel výpočtu nájomného len celkové výmery a aj tie sú uvedené nesprávne; že rozhodnutie vydané v správnom konaní napadnuté odvolaním bolo vydané bez toho, aby Okresný lesný úrad v Prievidzi ako rozhodujúci orgán preskúmal vlastnícke vzťahy k pozemkom, ktoré majú byť predmetom schvaľovanej zmluvy a to v súlade s právnym stavom podľa katastra nehnuteľností; že s takýmto povrchným posudzovaním predmetnej zmluvy sa stotožnil aj Krajský lesný úrad v Trenčíne, (žalovaný v tomto spore) a že z tohto hľadiska je obsah preskúmaného rozhodnutia nepreskúmateľný. V závere obsiahleho odvolania žalobca zdôraznil, že na všetky uvedené pochybenia a nedostatky poukázal v konaní o odvolaní na Krajskom lesnom úrade v Trenčíne ako i v konaní pred Krajským súdom v Trenčíne.

Žalovaný v písomnom vyjadrení uviedol, že trvá na svojom rozhodnutí a súhlasí s rozsudkom krajského súdu. K obsahu odvolania uviedol, že zákon č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločnostiach v znení neskorších predpisov upravuje v § 1 vznik, právne postavenie ako aj niektoré práva a vzájomné vzťahy členov pozemkového spoločenstva. Členom pozemkového spoločenstva sú všetci spoluvlastníci spoločnej nehnuteľnosti (§ 2 ods. 2), t.j. členstvo v spoločenstve je zo zákona spojené s vlastníctvom podielu spoločnej nehnuteľnosti. Ak zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na práva a povinnosti vlastníkov podielov spoločnej nehnuteľnosti ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 2 ods. 3). Podielové spoluvlastníctvo spoločnej nehnuteľnosti je nedeliteľné (§ 4 ods. 1). Zmluvu ako prenajímateľa nemôžu podpisovať jednotliví členovia pozemkového spoločenstva, pretože sú spoluvlastníkmi a podielníkmi spoločnej nehnuteľnosti. V katastri nehnuteľností v prípade podielového spoluvlastníctva spoločnej nehnuteľnosti sa na list vlastníctva zapisujú podielníci spoločnej nehnuteľnosti, t.j. členovia pozemkového spoločenstva. Zmluvu o nájme výkonu práva poľovníctva nepodpisujú na strane prenajímateľov v prípade spoločnej nehnuteľnosti podieloví spoluvlastníci ale štatutár, resp. poverené osoby pozemkového spoločenstva. Dispozičné právo podpisu štatutára, resp. poverenej osoby vyplýva zo stanov spoločenstva alebo z poverenia a tento nesie i právnu zodpovednosť voči spoločenstvu za svoje konanie a podpisovanie. Zmluvu pod bodmi 3, 4, 15, 16, 17 podpísali oprávnené osoby, ich oprávnenosť však nebola v čase podpisu zaregistrovaná na Obvodnom lesnom úrade v Prievidzi zrejme vinou jednotlivých subjektov, ktorí zmenu štatutárov neoznámili úradu. Ďalej uviedol, že argumentácia žalobcu: „Je právom každého vlastníka, či bude na svojich pozemkoch vykonávať právo poľovníctva sám, alebo ho postúpi na inú osobu. Ak sa rozhodnutím, ktoré je predmetom preskúmania v súdnom konaní, má určiť, že sa schvaľujú zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva, s následkom, že právo poľovníctva bude v celom tomto poľovnom revíri vykonávať iná osoba, nie žalobca ako vlastník, potom sa toto rozhodnutie dotýka práv žalobcov a tým je vlastne daný aj naliehavý právny záujem žalobcov“, je nepochopením niektorých ustanovení zákona o poľovníctve zo strany žalobcu. Ustanovenie § 2 ods. 2 zákona o poľovníctve – právo poľovníctva patrí vlastníkovi pozemku - nie je ustanovenie o práve vlastníka vykonávať poľovníctvo na svojom pozemku. Podľa § 14 zákona o poľovníctve vlastník poľovných pozemkov rozhoduje o výkone práva poľovníctva v poľovnom revíri, nie na svojom poľovnom pozemku. Poukázal na to, že práva žalobcu rozhodnutím o schválení zmluvy neboli dotknuté; podľa údajov Obvodného lesného úradu v Prievidzi, minimálne od roku 2004 nebola na Obvodný lesný úrad v Prievidzi žalobcom, resp. inou osobou podaná žiadosť o schválenie ďalšej zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri Č.V. Poukázal aj na to, že zmluvne dohodnutým predmetom nájmu v poľovnom revíri je výkon práva poľovníctva (nie pozemky), a preto nie je dôvodné uvádzať v zmluve označenie poľovných pozemkov (a nie len lesných pozemkov) parcelnými číslami, resp. uvádzať výmeru jednotlivých pozemkov; ustanovenie § 18 ods. 2 vyhlášky MP SR číslo 143/1994 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška MPaVž č.

59/1967 Zb., ktorou sa vydávajú vykonávacie predpisy k zákonu o poľovníctve, taxatívne stanovuje čo rozhodnutie o uznaní poľovného revíru obsahuje. Toto ustanovenie neukladá správne orgánu, aby vo výroku rozhodnutia uvádzal označenie a identifikáciu parcel a ich výmery. Tiež zákon o poľovníctve ani vykonávacie predpisy vydané na jeho základe taxatívne nestanovujú, aby rozhodnutie o schválení zmluvy obsahovalo údaje o poľovných pozemkoch v štruktúre parcelné číslo, kultúra, identifikácia podľa vlastníka. K ostatným námietkam, uvedeným v odvolaní, sa žalovaný nevyjadril, lebo ich považoval za nedôvodné alebo neadresné.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c OSP. Rozhodol na odvolacom pojednávaní podľa § 250ja ods. 3 OSP dňa 3. júna 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Predmetom konania (správneho a súdneho preskúmvacieho) v danej veci je rozhodnutie žalovaného, ktorým zamietol odvolanie a potvrdil rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Prievidzi zo dňa 7. septembra 2004, číslo OLÚ-202/2004/1530, o schválení zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri Č. V., ktorú ako prenajímatelia uzavreli vlastníci, resp. zástupcovia vlastníkov poľovných pozemkov v 78% zastúpení z výmery poľovného revíru Č. V. s nájomcom Poľovnícky spolok Č. V. N. R.. Predmetný poľovný revír bol pre účely práva poľovníctva posudzovaný ako spoločná vec. Správne orgány pri uvedenom posúdení vychádzali z relevantnej zákonnej úpravy, podľa ktorej poľovný revír je súbor pozemkov vo vlastníctve jedného alebo viacerých vlastníkov, ktorý musí spĺňať kritériá, stanovené v zákone o poľovníctve; nejde pritom o nehnuteľnosť v spoločnom vlastníctve viacerých spoluvlastníkov.

Aj Najvyšší súd SR je toho názoru, že predmetom tohto súdneho preskúmvacieho konania je predovšetkým posúdenie skutočností, ktoré sa týkajú práv a právom chránených záujmov žalobcu (§ 244 ods. 2 a 3 OSP). Pre posúdenie dôvodnosti žaloby v danej veci je preto rozhodujúce, či a v akom rozsahu boli preskúmvaným rozhodnutím a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené práva, resp. právom chránené záujmy žalobcu. Najvyšší súd SR sa nezaoberal podrobnejšie tvrdeniami žalobcu, ktoré sa týkali posudzovania oprávnenia právnych subjektov na uzavretie zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri Č. V., ani ďalšími súvisiacimi námietkami žalobcu (ohľadom preukazovania vlastníctva...), z toho dôvodu, lebo odôvodnenie krajského súdu považoval za dostatočné (§ 219 ods. 2 OSP). Daný spor spočíva v nepochopení právnej úpravy, týkajúcej sa výkonu práva poľovníctva. Správne orgány pri uvedenom posúdení vychádzali z relevantnej zákonnej úpravy, podľa ktorej poľovný revír je súbor pozemkov vo vlastníctve jedného alebo viacerých vlastníkov, ktorý musí spĺňať kritériá, stanovené v zákone o poľovníctve; nejde pritom o nehnuteľnosť v spoločnom vlastníctve viacerých spoluvlastníkov. Schválením zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom

revíri Č. V., ktorú uzavrel nájomca Poľovnícky spolok Č. V. so sídlom v N. R. s vlastníkmi, resp. splnomocnenými zástupcami nadpolovičnej väčšiny pozemkov uznaných za poľovný revír, nedošlo k porušeniu zákonom chránených práv žalobcu. S námietkami žalobcu, ktoré sa týkali nerešpektovania jeho vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam, sa krajský súd náležite vypořiadal. Preto možno len zopakovať, že zákonná úprava výkonu práva poľovníctva nie je v rozpore s ústavou zaručenými právami žalobcu. Ide o obmedzenie vlastníka (spoluvlastníka) poľovných pozemkov, súvisiace so zákonnou úpravou podmienok, ktoré musia byť splnené pri vytváraní poľovných revírov. Pri ich tvorbe musí ísť o súvislé poľovné pozemky s určenou minimálnou výmerou. Obmedzenia vlastníka poľovného pozemku pri zachovaní podstaty a zmyslu ostatných ústavných garancií vlastníckeho práva vychádzajú z ustanovenia článku 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Tu je potrebné uviesť, že všeobecným právnym princípom demokratického štátu je vôľa väčšiny pri zachovaní zákonných práv menšiny. Len výnimočne sa uplatňuje princíp jednomyselnosti, lebo pri jeho rozšírenej aplikácii by nemohli byť riešené rôzne bežné životné situácie. Takže je len logické, že napríklad aj pri súperení viac poľovných združení, ktoré vedú spory o tom, kto bude poľovať v danej lokalite, rozhoduje väčšinový vlastník revíru o tom, s kým uzavrie zmluvu o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri. Takýto subjekt sa po schválení zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva príslušným orgánom štátnej správy (§ 16 ods. 1 zákona o poľovníctve) stáva oprávneným na výkon práva poľovníctva v konkrétnom poľovnom revíri za odplatu, výška ktorej je určená v prílohe č. 1 k zákonu č. 99/1993 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 23/1962 Zb. o poľovníctve. Vlastníci pozemkov, ktoré sú súčasťou poľovného revíru (ale nemôžu byť samostatným poľovným revírom, lebo nedosahujú zákonom stanovenú výmeru - § 6 zákona o poľovníctve) majú prednostné právo na vznik členstva v poľovníckom združení, ktorému bol výkon práva poľovníctva prenajatý (§ 14 ods. 4 zákona o poľovníctve).

Preto je potrebné prisvedčiť záveru krajského súdu, že v súdnom preskúmvacom konaní nebolo zistené porušenie zákona v postupe a rozhodovaní orgánov štátnej správy. Aj podľa názoru odvolacieho súdu schválením zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri Č. V., ktorú uzavrel nájomca Poľovnícky spolok Č. V. so sídlom v N. R. s vlastníkmi, resp. splnomocnenými zástupcami nadpolovičnej väčšiny pozemkov uznaných za poľovný revír, nedošlo k porušeniu zákonom chránených práv žalobcu. Správny bol postup žalovaného správneho orgánu, ktorý zamietol odvolanie a potvrdil rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Prievidzi o schválení nájmovej zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri Č. V., ktorú uzavrel nájomca Poľovnícky spolok Č.V. s vlastníkmi, resp. splnomocnenými zástupcami nadpolovičnej väčšiny pozemkov uznaných za poľovný revír, keďže ani v odvolacom správnom konaní neboli zistené zákonné prekážky, ktoré by bránili schváleniu predmetnej zmluvy. Procesným postupom správnych orgánov oboch stupňov nedošlo k takým pochybeniam, ktoré

mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, a na ktoré by musel v súdnom preskúmovacom konaní súd prihliadnuť podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že v preskúmvanej veci bol dostatočne zistený skutkový stav a z neho vyvodený správny právny záver. Krajský súd nepochybil, keď zamietol žalobu. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd so zreteľom na výsledok odvolacieho konania podľa § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP, keďže žalobca nemal úspech ani v odvolacom konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 3. júna 2009

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová